

שבוע טוב.

באתי לכאן הערב מירושלים לומר לכולכם – תודה רבה!

הרוח הגדולה שלכם, שהוציאה את האנשים מן הבית, מבשרת תקווה גדולה:

”שְׂאֵי-סָבִיב עֵינֶיךָ וּרְאֵי כָּל־מַעֲשֵׂי יְהוָה וְיִרְאֵי כָּל־מַעֲשֵׂי יְהוָה וְיִרְאֵי כָּל־מַעֲשֵׂי יְהוָה וְיִרְאֵי כָּל־מַעֲשֵׂי יְהוָה”

יש המנסים לחבל ביחד הזה ולשוות לו מראה פוליטי. מעל הכול מנסים לומר שזוהי מחאה שכולה חול. כאילו העולם המסורתי לא מחובר אל המאבק של צדק חברתי.

לו יכולתי הייתי עובר אתכם בין כל דפי ספר הספרים ומגביר את קולם של נביאי ישראל שעמדו כאיש אחד וקראו לתיקון חברתי.

כל זכותנו ההיסטורית לבנות את הבית הלאומי בארץ הזאת מותנית בצדק חברתי. הדת היהודית מעולם לא רחפה במחוזות השמים. המבחן האמיתי של החברה היהודית הוא בהתנהלות החברתית שלה.

השנה, בזכות המחאה המתגלגלת הזו נתעוררו כל הלבבות בכל פינה בארץ: בכיכרות הערים, בבתי הכנסת במקומות העבודה. ללא שום קטלוג וללא שום תיוג – אפשר לומר בקול גדול: **העם, כל העם, דורש צדק חברתי.**

במשך שנים הלעיזו על הצעירים שעסוקים רק בעצמם. ופתאום קם אדם בבוקר ומרגיש כי הוא עם!

אנו בפתחו של השבוע של תשעה באב, זוכרים את חורבן שני הבתים הראשונים של העם היהודי.

לפני 2600 שנה עמד הנביא ירמיהו מול בית המלך והציע לו הצעה הוגנת:

”עשו משפט וצדקה והצילו גזול מיד עשוק וגר יתום ואלמנה אל תונו ולא תחמוסו ודם נקי אל תשפכו.

אם עשה תעשו את הדבר הזה – ובאו בשערי הבית הזה מלכים יושבים לדוד על כסאו.

ואם לא תשמעו את הדברים האלה – בי נשבעתי נאם ה' כי לחרבה יהיה הבית הזה.”

לא זכינו. המלך אטם אוזניו משמוע והבית הראשון לפני 2600 שנים חרב. לא האויבים מבחוץ החריבו את הבית. האטימות ורוע הלב הביא עלינו את החורבן בראשונה ובשנייה.

כעת הזמן שלנו לקחת אחריות ולתקן.

אל תתבלבלו: אנחנו, מאות האלפים שנושאים בעול, נמשיך להיות מתחת לאלונקה במעלה ההר. אנחנו משלמי המיסים, משרתי המילואים נמשיך להיות שם גם בעליות הקשות.

אנשי עפרה ובית אל רגילים לפגוש מתחת לאלונקה את אנשי השומר הצעיר. יש תחושה של גורל משותף שמביא את כולם לשאת בעול. עכשיו הגיעה השעה של הכינוס אל הייעוד המשותף. חברה יהודית המושתתת על יסודות צדק חברתי.

בפתחו של שבוע שחל בו תשעה באב צריך לומר באופן ברור: איננו באים להחריב אלא לתקן!

העם הזה עבר כבר שני ניסיונות של הקמת בית לאומי עליהם אנו מתאבלים השבוע. שניהם כשלו והתרסקו אך ורק בגלל מדיניות חברתית אטומת לב. כעת אנחנו בעצמו של הניסיון השלישי. רבים מאתנו הינם דור שני ושלישי ליוצאי שואה. אין לנו את הפריווילגיה להפסיד את המערכה הזו. באנו כדי להצליח ולבנות בית יציב וצודק לחברה הישראלית.

זה לא מאבק של מפונקים ושל נהנתנים. זה מאבק של בנים ובנות, של כולנו, שמבקשים לקחת אחריות לעצמם ולדורות הבאים. הגיע תור המשמרת שלנו לשאת באחריות.

זו שעת הכניסה לאהל לכל חלקי העם, למנהיגיו הפוליטיים והרוחניים: היכנסו עמנו לאהל. אל תעמדו מנגד. האחיכם יצאו למלחמה ואתם תשבו?

למחאה הזו אין גבולות. האוהלים מתרחבים מיום ליום ומתגשמת לנגד עינינו בשורת הנביא: "הֲרַחֲבֵי מְקוֹם אֶהְלֶךְ וִירִיעוֹת מִשְׁכְּנֹתַי; יָטוּ .. הָאֲרֵצִי מִיַּתְרֶיךָ וַיִּתְדַתֶּיךָ חֲזָקִי. כִּי-גִמִּין וּשְׂמַאל תִּפְרָצֵי".

אנו בפתחו של סיכוי לתיקון גדול. אסיים במילותיו של הנביא ישעיהו המעוררים לתקווה: "אחרי כן יקרא לך עיר הצדק, קריה נאמנה. ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה".